

Modernitzar el CESID

Francisco Álvarez Cascos és l'home del Partit Popular encarregat per José María Aznar de reestructurar els serveis secrets espanyols. Periòdicament, el flamant vice-president es reuneix amb dos companys seus de l'executiu, Eduardo Serra Rexach –ministre de Defensa– i Jaime Mayor Oreja –ministre d'Interior– en una anomenada Comissió de Coordinació, creada especialment per estudiar i posar en solfa totes les reformes que els populars volen introduir en el sector dels espies governamentals. De moment, sobre la taula tenen l'avantprojecte de la nova Llei de Secrets Oficials –que ja ha passat al Tribunal Suprem perquè els jutges diguin la seva abans de ser sancionada en el Parlament– i l'estatut del personal del CESID, que també estan utilitzant a fons per “netejar” el complex d'edificis de la carretera de la Corunya –més conegut en l'argot com “la Casa”–, que és on està situada la seu central dels nostres agents secrets. No se sap exactament on s'inspira Álvarez Cascos per dissenyar el nou model de serveis secrets, però en aquest moment seria convenient que tingués a prop el llibre *1.500 jours aux commandes de la DGSE* escrit per Claude Silberzhan, cap de la poderosa Direction Générale de la Surveillance Extérieure –els serveis secrets francesos, anomenats popularment “la Piscine”– de 1989 a 1993.

Claude Silberzhan –primer prefecte francès nomenat responsable dels serveis secrets per François Mitterrand– va substituir al davant de la DGSE el general François Mermet i es va encarregar d'adaptar i modernitzar aquest organisme en el moment de la implosió del bloc soviètic i de l'aparició de noves amenaces lligades a la proliferació d'armes no convencionals, al desenvolupament de l'acció de les màfies i dels narcotraficants, de l'ofensiva islamista i de la nova guerra secreta econòmica. El gran èxit de Claude Silberzhan va ser la creació d'una Direcció d'Avaluació Estratègica, que li va permetre avisar amb temps els seus dirigents polítics de les crisis al Golf i a Iugoslàvia. Quan va abandonar el seu lloc –víctima de la política de cohabi-

tació amb la dreta– ja havia definit exactament quines eren les missions dels serveis d'informació francesos de cara a l'any 2000.

En el seu llibre de memòries, Silberzhan defensa una concepció civil dels serveis secrets, es pronuncia en contra del fet que siguin els militars els que controlin aquests organismes –la gent d'uniforme té una imatge molt quadriculada del món en general– i afirma que cal rehabilitar els instruments d'informació d'un país com eines essencials de la diplomàcia paral·lela.

L'alt funcionari francès explica que va iniciar la seva tasca reorganitzadora a la DGSE “obrint les finestres però evitant els corrents d'aire”. Per començar, va promoure les oposicions com a mètode de reclutament, la mescla de civils i militars en tots els nivells i la utilització d'especialistes i consultors exteriors –universitaris, investigadors, periodistes...–, a qui finançava fins i tot alguns dels seus treballs i dels quals obtenia, posteriorment, anàlisis o resums molt valuosos i sense el formalisme dels documents elaborats pels oficials de la DGSE. “Les nostres relacions amb els especialistes de fora havien de ser sempre netes, correctes i transparents”, diu Silberzhan, que reconeix també haver enviat a determinats “punts conflictius” del món experts en geo-

política, “perquè així després podien aconsellar millor els departaments del Servei o fer cursos molt més interessants als agents”.

Claude Silberzhan, que forma part actualment del Consell d'Estat, escriu en el llibre que la principal missió dels serveis d'informació moderns és fer de correus secrets de la diplomàcia del seu país. “Escollir i transmetre les coses que no es poden dir clarament”, diu, al temps que recomana la creació a França d'un consell de seguretat i de política exterior, un òrgan específic on la DGSE tindria una plaça preferent. Aquest tipus d'estructura ja funciona en altres llocs, com als Estats Units, però poc a Europa. Ara, el vice-president Francisco Álvarez Cascos té l'oportunitat d'encapçalar la modernitat dels malmesos serveis secrets espanyols. Aviat veurem fins on arriba. ■

XAVIER VINADER

“En el seu llibre, Silberzhan defensa una concepció civil dels serveis secrets, es pronuncia en contra del control dels militars i els considera eines essencials de la diplomàcia paral·lela.”